επομένως, στη διατάραξη της λειτουργίας των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, και οσάκις η χορήγηση, επικουρικώς, των αιτουμένων προσωρινών μέτρων θα κατέληγε στην παράταση δεσπόζουσας θέσεως ικανής να έχει μη ανατρέψιμες συνέπειες επί του ανταγωνισμού στα πλαίσια του οικείου τομέα, στην οποία δεσπόζουσα θέση οι επιβληθέντες με την απόφαση όροι και επιβαρύνσεις αποσκοπούν ακριβώς να θέσουν τέρμα, το δικάζον, κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, δικαστήριο οφείλει να σταθμίσει το σύνολο των συγκρουομένων συμφερόντων. Συναφώς, το δικαστήριο οφείλει να λάβει υπόψη όχι μόνο το συμφέρον των αιτούντων, αφενός, και το συμφέρον που έχει η Επιτροπή να αποκαταστήσει πραγματικό ανταγωνισμό, αφετέρου, αλλά και τα συμφέροντα τρίτων, ιδίως των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, ώστε να αποφευχθεί συγχρόνως η δημιουργία μη ανατρέψιμης καταστάσεως και η επέλευση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας ενός των διαδίκων ή τρίτου ή ακόμα για το δημόσιο συμφέρον.

Ενώπιον μιας τέτοιας καταστάσεως, η χορήγηση των αιτουμένων μέτρων δικαιολογείται μόνον εάν στην περίπτωση μη λήψεώς τους οι μισθωτοί, τους οποίους εκπροσωπούν τα αιτούντα, θα περιέρχονταν σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο το μέλλον τους.

Στην προκειμένη περίπτωση, η εν λόγω απόφαση δεν μπορεί, καταρχήν, να έχει συνέπειες επί των δικαιωμάτων των μισθωτών των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων ούτε να προκαλέσει στους εν λόγω μισθωτούς άμεση ζημία, ο κίνδυνος επελεύσεως της οποίας θα δικαιολογούσε την παρέμβαση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων δικαστηρίου. Πράγματι, εκτός του ότι η εγκριθείσα συγκέντρωση δεν περιλαμβάνει καμία πώληση, ο προαναφερθείς κανονισμός 4064/89 ουδόλως προσβάλλει τα συλλογικά δικαιώματα των εργαζομένων, δυνάμει δε των άρθρων 3 και 4, της οδηγίας 77/187, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που δημιουργούνται για τον εκχωρητή από σύμβαση εργασίας ή από εργασιακή σχέση που υφίσταται κατά την ημερομηνία της μεταβιβάσεως μεταβιβάζονται στον εκδοχέα, η δε εν λόγω μεταβίβαση δεν συνιστά αυτή καθαυτή λόγο απολύσεως για τον εκχωρητή ή τον εκδοχέα.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 15ης Δεκεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-96/92 R,

Comité central d'entreprise de la Société Générale des Grandes Sources, αντιπροσωπευτικό όργανο του προσωπικού, διεπόμενο από το βιβλίο IV του γαλλικού Εργατικού Κώδικα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Comité d'établissement de la Source Perrier, αντιπροσωπευτικό όργανο των μισθωτών, διεπόμενο από το προαναφερθέν κείμενο,

Syndicat CGT de la Source Perrier, επαγγελματική συνδικαλιστική οργάνωση, διεπόμενη από το προαναφερθέν κείμενο,

και

Comité de groupe Perrier, αντιπροσωπευτικό όργανο του προσωπικού, διεπόμενο από το προαναφερθέν κείμενο,

με έδρα τη Vergèze, εκπροσωπούμενα από τον Jean Méloux, δικηγόρο Montpellier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Guy Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

αιτούντα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον F. E. González Días, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Géraud de Bergues, εμπειρογνώμονα κράτους μέλους τεθέντα στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής βάσει του συστήματος αποσπάσεως εμπειρογνωμόνων των κρατών μελών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1992 σχετικά με διαδικασία βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (IV/M.190 — Nestlé/Perrier, ΕΕ L 356, σ. 1) και, επικουρικώς, αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Νοεμβρίου 1992, το comité central d'entreprise de la Société Générale des Grandes Sources, το comité d'établissement de la Source Perrier, το syndicat CGT de la Source Perrier και το comité de groupe Perrier (στο εξής: αιτούντα) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1992, σχετικά με διαδικασία βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου (IV/M.190 — Nestlé/Perrier, ΕΕ L 356, σ. 1).

2 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, τα αιτούντα υπέβαλαν επίσης, δυνάμει του άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ και 104 έως 110 του Κανονισμού Διαδικασίας, αίτηση με την οποία ζητούν, ως κύριο αίτημα, την αναστολή εκτελέσεως της βαλλομένης αποφάσεως και, επικουρικώς, ζητούν από το Πρωτοδικείο να επιβάλει στην Επιτροπή να διατάξει τη Nestlé όπως:

— προβεί στις διαβουλεύσεις και συλλέξει εγκαίρως πλήρεις πληροφορίες, κατά την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία, από τα αντιπροσωπευτικά όργανα του προσωπικού της Perrier·

— αναστείλει, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας της προσφυγής ακυρώσεως, κάθε μέτρο καταργήσεως θέσεων εργασίας στις επιχειρήσεις του ομίλου Perrier σχετικά με την ανάληψη του ελέγχου της Perrier από τη Nestlé, και

— αναστείλει κάθε εκτέλεση προηγουμένων συμφωνιών έναντι τρίτων ή υποχρεώσεων αναληφθεισών έναντι της Επιτροπής, που τείνουν στην τροποποίηση της δομής του ομίλου των εταιριών Perrier μέσω εκχωρήσεως ενεργητικού, αποκτήσεως οικονομικής συμμετοχής ή οποιουδήποτε άλλου νομικού ή οικονομικού τρόπου που έχει ως αντικείμενο τη μεταφορά του ελέγχου οποιασδήποτε μονάδας του ομίλου Perrier προς τρίτον, μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της ουσίας της προσφυγής.

3 Η Επιτροπή υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 23 Νοεμβρίου 1992. Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους την 1η Δεκεμβρίου 1992.

4 Πριν εξεταστεί το βάσιμο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να υπομνηστεί το ιστορικό της υπό κρίση υποθέσεως και, ειδικότερα, τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά που προκάλεσαν τη διαφορά, της οποίας έχει επιληφθεί το Πρωτοδικείο, όπως αυτά προκύπτουν από τα υπομνήματα που κατέθεσαν οι διάδικοι και από τις προφορικές διευκρινίσεις που δόθηκαν κατά τη συνεδρίαση της 1ης Δεκεμβρίου 1992.

5 Στις 25 Φεβρουαρίου 1992, η εταιρία Nestlé (στο εξής: Nestlé) κοινοποίησε, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 4064/89), στην Επιτροπή δημόσια προσφορά αγοράς (στο εξής: ΔΠΑ) μετοχών της Source Perrier SA (στο εξής: Perrier) στην οποία προέβη, στις 20 Ιανουαρίου 1992, η εταιρία Demilac (στο εξής: Demilac), κοινή θυγατρική της Nestlé και της Banque Indosuez. Η Nestlé και η Demilac ανέλαβαν την υποχρέωση, σε περίπτωση επιτυχίας της ΔΠΑ, να πωλήσουν στον όμιλο BSN μια από τις θυγατρικές της Perrier, συγκεκριμένα την εταιρία Volvic.

6 Η Επιτροπή, αφού προέβη στην εξέταση της κοινοποιήσεως, αποφάσισε, στις 25 Μαρτίου 1992, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89, να κινήσει τη διαδικασία με την αιτιολογία ότι η κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως ήγειρε σοβαρές αμφιβολίες ως προς το εάν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά. Κατά την Επιτροπή, υπήρχε κίνδυνος να δημιουργηθεί εκ της συγκεντρώσεως δεσπόζουσα θέση είτε της ομάδας Nestlé/Perrier, λαμβανομένης χωριστά, είτε της Nestlé/Perrier και της BSN, λαμβανομένων στο σύνολό τους.

7 Με επιστολή της 19ης Ιουνίου 1992, το syndicat CGT de la Source Perrier (στο εξής: syndicat CGT) ζήτησε από την Επιτροπή πληροφορίες επί της διεξαγομένης έρευνας σχετικά με την αγορά της Perrier από τις Nestlé/Demilac. Κατόπιν αυτής της επιστολής, οι υπηρεσίες της Επιτροπής δήλωσαν ότι ήσαν διατεθειμένες να οργανώσουν ενημερωτική διάσκεψη. Η διάσκεψη αυτή πραγματοποιήθηκε στις 2 Ιουλίου 1992. Κατά τη διάρκειά της, οι εκπρόσωποι του syndicat εξέθεσαν στην Επιτροπή τις ανησυχίες τους σχετικά με τις κοινωνικές επιπτώσεις της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως και κατέθεσαν φάκελο περιλαμβάνοντα, ιδίως, πρακτικά συνεδριάσεων του comité d'établissement και του comité de groupe de Perrier, έγγραφα σχετικά με τα διαβήματα στα οποία προέβησαν προς τις γαλλικές δικαστικές και διοικητικές αρχές καθώς και ανακοινωθέντα των συνδικαλιστικών οργανώσεων και αποσπάσματα του Τύπου. Την επομένη της εν λόγω διασκέψεως, το syndicat CGT διαβίβασε προς την Επιτροπή, που ζήτησε να έχει στη διάθεσή της αριθμητικά στοιχεία περί των κοινωνικών συνεπειών της αποκτήσεως της Perrier από τη Nestlé, την ετήσια έκθεση της Perrier για το έτος 1991.

8 Στις 22 Ιουλίου 1992, η Επιτροπή, έχοντας υπόψη τις αναληφθείσες από τη Nestlé έναντί της υποχρεώσεις, εξέδωσε απόφαση με την οποία κήρυξε τη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά (στο εξής: απόφαση). Η απόφαση θέτει όρους και επιβαρύνσεις που αποσκοπούν στο να εξασφαλιστεί ότι η Nestlé θα τηρήσει τις υποχρεώσεις που ανέλαβε. Οι εν λόγω όροι και επιβαρύνσεις, που έχουν ως αντικείμενο τη διευκόλυνση της εισόδου στη γαλλική αγορά εμφιαλωμένων νερών βιώσιμου ανταγωνιστή, διαθέτοντος ικανούς πόρους για να ασκήσει πραγματικόν ανταγωνισμό έναντι της Nestlé και της BSN, συνοψίζονται ως εξής:

— η Nestlé οφείλει να πωλήσει στον εν λόγω ανταγωνιστή τα εμπορικά σήματα και τις πηγές Vichy, Thonon, Pierval, Saint Yorre και ορισμένο αριθμό άλλων τοπικών πηγών, καθώς και τις σχετικές με τις εν λόγω πηγές ικανότητες εμφιαλώσεως·

— η Nestlé δεν οφείλει να παράσχει κανένα στοιχείο του τελευταίου έτους όσον αφορά τον όγκο των πωλήσεών της σε επαγγελματική ένωση ή σε οποιαδήποτε μονάδα ικανή να τα καταστήσει προσιτά σε άλλους ανταγωνιστές·

— η Nestlé οφείλει να διαχειρίζεται χωριστά το σύνολο των στοιχείων ενεργητικού και των συμφερόντων που απέκτησε από την Perrier, εφόσον δεν θα έχει πραγματοποιηθεί η πώληση των προαναφερθέντων εμπορικών σημάτων και πηγών·

— η Nestlé δεν θα δύναται να προβεί, κατά την προαναφερθείσα περίοδο, σε οποιαδήποτε τροποποίηση της δομής της Perrier, χωρίς προηγούμενη σύμφωνη γνώμη της Επιτροπής·

— για την επιλογή του αγοραστή, που πρέπει να διαθέτει επαρκείς οικονομικούς πόρους και «know how» στον τομέα των ποτών ή των εκλεκτών προϊόντων διατροφής θα ζητηθεί η έγκριση της Επιτροπής·

— η Nestlé δεν θα δύναται να πωλήσει τη Volvic στη BSN έως ότου πραγματοποιηθεί η πώληση των προαναφερθεισών πηγών και εμπορικών σημάτων·

— η Nestlé δεν θα δύναται, επί δέκα έτη, να αποκτήσει εκ νέου την κυριότητα, αμέσως ή εμμέσως, τα εμπορικά σήματα και τις πηγές που υποχρεούται να πωλήσει και οφείλει να ενημερώνει την Επιτροπή για ενδεχομένη αγορά που θα μπορούσε να πραγματοποιήσει, εντός πέντε ετών από της εκδόσεως της αποφάσεως, οποιασδήποτε μονάδας εμφιαλωμένου ύδατος, υφισταμένης στη γαλλική αγορά, της οποίας το μερίδιο στην αγορά είναι ανώτερο του 5 %.

Σκεπτικό

9 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Πρωτοδικείο δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάσσει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

10 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι οι αιτήσεις σχετικά με τα προσωρινά μέτρα, για τα οποία γίνεται λόγος στα άρθρα 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ, πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Επιπλέον, τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ., τελευταία, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 16ης Ιουλίου 1992, T-29/92 R, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2161).

Επιχειρήματα των διαδίκων

11 Τα αιτούντα θεωρούν ότι, στην προκειμένη περίπτωση, συντρέχουν οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν κατά το δίκαιο τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων. Κατά τη γνώμη των αιτούντων, η βαλλομένη απόφαση είναι παράνομη και η άμεση εκτέλεσή της θα συνεπαγόταν σοβαρή και ανεπανόρθωτη γι' αυτούς ζημία.

12 Ως προς τη μη νομιμότητα της αποφάσεως, τα αιτούντα παραπέμπουν στους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται στην προσφυγή τους στην κύρια δίκη, με την οποία ισχυρίζονται, στην ουσία, ότι η βαλλομένη πράξη θεσπίστηκε στο πέρας διαδικασίας που πάσχει από ουσιαστικά ελαττώματα, κατά παράβαση των θεμελιωδών αρχών του κοινοτικού κοινωνικού δικαίου, καθώς και των διατάξεων της Συνθήκης και των περί εφαρμογής τους κανονισμών.

13 Τα αιτούντα τονίζουν, ιδιαίτερα, ότι η Επιτροπή, περιορισθείσα, κατόπιν αιτήσεως του syndicat CGT, σε απλή ακρόαση των εκπροσώπων του, στις 2 Ιουλίου 1992, παρέβη την υποχρέωση που υπέχει από τον κανονισμό 4064/89 και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2367/90 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1990, σχετικά με τις κοινοποιήσεις, τις προθεσμίες και τις ακροάσεις που προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 219, σ. 5, στο εξής: κανονισμός 2367/90), να ενημερώνει εγγράφως τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων περί της φύσεως και του αντικειμένου της υποθέσεως, να τους τάσσει προθεσμία για να γνωστοποιήσουν την άποψή τους, καθώς και να τους επιτρέψει την πρόσβαση στον φάκελο. Ισχυρίζονται, εξάλλου, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να τους επισημάνει ότι μπορούσαν, κατά την ακρόασή τους, να έχουν τη συμπαράσταση δικηγόρου, όπως προβλέπει το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 2367/90.

14 Τα αιτούντα θεωρούν, εξάλλου, ότι η Επιτροπή, επιτρέψασα την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση χωρίς να έχουν διασφαλιστεί θεμελιώδη κοινωνικά δικαιώματα, όπως η διατήρηση και η βελτίωση του επιπέδου απασχολήσεως, καθώς και το δικαίωμα ενημερώσεως και προηγουμένης διαβουλεύσεως σε όλες τις περιπτώσεις συλλογικής απειλής κατά της απασχολήσεως, αγνόησε τις θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού κοινωνικού δικαίου που καθιέρωσαν η Ευρωπαϊκή Κοινωνική Χάρτα, η οποία υπεγράφη στο Τορίνο στις 18 Οκτωβρίου 1961, ο Κοινοτικός Χάρτης των Θεμελιωδών Κοινωνικών Δικαιωμάτων των Εργαζομένων, που υπεγράφη στο Στρασβούργο στις 9 Δεκεμβρίου 1989, τα άρθρα 117 επ. της Συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και οι οδηγίες 75/129/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της

17ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 44), και 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171, στο εξής: οδηγία 77/187).

15 Τα αιτούντα ισχυρίζονται, επίσης, ότι η απόφαση με την οποία η κοινοποιηθείσα συγκέντρωση κηρύχθηκε συμβατή με την κοινή αγορά, υπό ορισμένους όρους και επιβαρύνσεις, δεν είναι λυσιτελής για τον επιδιωκόμενο στόχο. Κατά τα αιτούντα, η Επιτροπή, θεωρήσασα ότι δεν ήταν δυνατό, χωρίς να προκληθεί ζημία στον ανταγωνισμό, να γίνει δεκτός ο περιορισμός της οικείας αγοράς σε δύο μόνο πόλους, όφειλε να αρνηθεί την αιτηθείσα από τη Nestlé έγκριση και να εκδώσει απόφαση απαγορεύουσα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, την υπό εξέλιξη συγκέντρωση συμπληρωμένη ενδεχομένως με λυσιτελή μέτρα, όπως τα προβλεπόμενα στο άρθρο 8, παράγραφος 4, για να αποκαταστήσει αποτελεσματικό ανταγωνισμό, όπως ο υφιστάμενος πριν από την πραγματοποίηση της ΔΠΑ της Nestlé από την Perrier.

16 Τα αιτούντα θεωρούν, τέλος, ότι η απόφαση πάσχει από νομική πλάνη και από πρόδηλη εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Κατ' αυτούς, η Επιτροπή υπερέβη τις αρμοδιότητές της κατά το ότι, αφενός, δέχθηκε τεκμήριο συμφωνίας μεταξύ Nestlé και BSN και, αφετέρου, εισήγαγε, κατά την εξέταση της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως, τις έννοιες «dominance oligopolistique» (ολιγοπωλιακή δεσπόζουσα θέση) και «duopole» (δυοπώλιο) που δεν προβλέπονται ούτε από τη Συνθήκη ούτε από τον κανονισμό 4064/89. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή βασίστηκε, για να καταλήξει στην ύπαρξη προσβολής του ανταγωνισμού, απόρροιας της συγκεντρώσεως, σε απλές υποθέσεις και ανεπαρκώς θεμελιωμένα συμπεράσματα.

17 Όσον αφορά τον κίνδυνο προκλήσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, τα αιτούντα ισχυρίζονται ότι η δοθείσα έγκριση για την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση θα προκαλέσει αναγκαστικά άμεσα αποτελέσματα σε κοινωνικό επίπεδο, που ήδη προβάλλονται στην αναγγελία, από τη Nestlé στο τέλος Σεπτεμβρίου 1992, σχεδίου καταργήσεως 740 θέσεων εργασίας κατά τη διάρκεια του έτους 1993. Προσθέτουν ότι άλλες καταργήσεις θα ακολουθήσουν κατ' ανάγκη το εν λόγω σχέδιο καταργήσεως θέσεων εργασίας όχι μόνο λόγω των σημαντικών εκχωρήσεων ενεργητικού που η απόφαση επιβάλλει στη Nestlé, αλλά και λαμβανομένης υπόψη της υπάρξεως στη Nestlé δομών ομοίων με τις υφιστάμενες στον όμιλο Perrier. Τα αιτούντα τονίζουν, συναφώς, ότι η απώλεια θέσεων εργασίας συνιστά ανεπανόρθωτη ζημία για κάθε ενδιαφερόμενο εργαζό-

μενο, διότι, κατά το γαλλικό δίκαιο, ελλείψει γενικού δικαιώματος επαναντάξεως μετά από αδικαιολόγητη ή αντικανονική απόλυση, η μόνη παρεχομένη αποκατάσταση πραγματοποιείται συνήθως με αποζημίωση. Κατά τη γνώμη των αιτούντων, και αυτή η ενδεχομένη ακύρωση από το Πρωτοδικείο της βαλλομένης αποφάσεως, στο πλαίσιο της διαδικασίας στην κύρια δίκη, δεν είναι ικανή να επιτρέψει την αποκατάσταση των αντιστοίχων δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων εφόσον εν τω μεταξύ θα έχουν στερηθεί της θέσεως εργασίας τους.

18 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή στην κύρια δίκη είναι προδήλως απαράδεκτη, κατά το μέτρο που η βαλλομένη απόφαση δεν αφορά τα αιτούντα άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, και ότι, κατά συνέπεια, η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Συναφώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ακόμα και αν, καταρχήν, το πρόβλημα του παραδεκτού της προσφυγής στην κύρια δίκη δεν πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, διότι αυτό θα προδίκαζε την ουσία της υποθέσεως, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να διαπιστώσει ότι, εκ πρώτης όψεως, η προσφυγή εμφανίζει στοιχεία βάσει των οποίων πιθανολογείται το παραδεκτό της (βλ., τελευταία, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 23ης Μαρτίου 1992, T-10/92 R, T-11/92 R, T-12/92 R, T-14/92 R και T-15/92 R, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1571). Η Επιτροπή τονίζει, εξάλλου, ότι και αν ακόμα υποτεθεί ότι η βαλλομένη απόφαση αφορά τα αιτούντα ατομικά λόγω του αναγνωρισμένου δικαιώματός τους να συμμετέχουν στις διαδικασίες του κανονισμού 4064/89, δεν δύναται, ωστόσο, να θεωρηθεί ότι η βαλλομένη απόφαση τα αφορά άμεσα, εφόσον τα έννομα αποτελέσματα που υπάρχει κίνδυνος να υποστούν δεν μπορούν να αποδοθούν στη βαλλομένη απόφαση και μόνο σ' αυτή.

19 Ειδικότερα, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η επιτρέπουσα τη συγκέντρωση απόφαση δεν προδικάζει ούτε την ελευθερία που διαθέτει ένας νέος αγοραστής να προβεί ή όχι σε απολύσεις ούτε την ευχέρεια κράτους μέλους να υποβάλει τις απολύσεις αυτές σε ειδική διαδικασία, και μάλιστα σε προηγουμένη διοικητική άδεια. Επίσης, κατά την Επιτροπή, η μεταβίβαση επιχειρήσεως ουδόλως επηρεάζει τα δικαιώματα των μισθωτών της, εφόσον τα εν λόγω δικαιώματα απλώς μεταβιβάζονται από τον εκχωρούντα στον εκδοχέα και η μεταβίβαση επιχειρήσεως δεν αποτελεί αυτή καθαυτή λόγο απολύσεως. Έπεται ότι, εφόσον η βαλλομένη πράξη δεν επιβάλλει καμία υποχρέωση απολύσεων στον αποδέκτη της, ενδεχόμενα μέτρα απολύσεως, τα οποία ο τελευταίος θα αποφάσισε να λάβει, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι απορρέουν κατ' ανάγκην από τη βαλλομένη απόφαση.

20 Η Επιτροπή θεωρεί ότι εν πάση περιπτώσει, η αίτηση δεν επιτρέπει να συναχθεί η συνδρομή ούτε περιστατικών αποδεικνυόντων το επείγον ούτε νομικών και πραγματικών ισχυρισμών δικαιολογούντων, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.

21 Όσον αφορά το επείγον, η Επιτροπή θεωρεί ότι τα αιτούντα ούτε προσδιόρισαν επαρκώς τον βέβαιο και άμεσο κίνδυνο ζημίας ούτε απέδειξαν την ύπαρξη άμεσου συνδέσμου μεταξύ της εν λόγω ζημίας και της αποφάσεως. Συναφώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι ενδεχόμενες καταργήσεις θέσεων εργασίας, ακαθόριστης εκτάσεως, ικανές να προκύψουν από τις μελλοντικές εκχωρήσεις ενεργητικού του ομίλου Perrier αποτελούν μόνο «μέλλουσα, αβέβαιη και πιθανολογούμενη ζημία» κατά την έννοια της νομολογίας του Πρωτοδικείου (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 1991, T-19/91 R, Vichy κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-265).

22 Όσον αφορά το σχέδιο καταργήσεως 740 θέσεων εργασίας κατά το έτος 1993, η Επιτροπή προσθέτει ότι τα αιτούντα όφειλαν να αποδείξουν ότι ούτε η εθνική νομοθεσία ούτε τα εθνικά ένδικα μέσα τους επιτρέπουν να αποφύγουν τη ζημία που θα προέκυπτε από την εφαρμογή του εν λόγω σχεδίου (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1987, 142/87 R, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2589). Τονίζει, συναφώς, ότι ο γαλλικός Εργατικός Κώδικας επιβάλλει στον εργοδότη, που έχει την πρόθεση να προβεί σε απολύσεις για οικονομικούς λόγους, ορισμένες υποχρεώσεις, τόσον έναντι των μισθωτών και των εκπροσώπων τους όσον και έναντι της διοικητικής αρχής, και ότι κάθε παράβαση των εν λόγω υποχρεώσεων υπόκειται σε κυρώσεις.

23 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, εξάλλου, ότι δεν υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της επιτρέπουσας τη συγκέντρωση αποφάσεως, αφενός, και ενδεχομένων απολύσεων από τον αγοραστή της επιχειρήσεως, αφετέρου. Κατά τη γνώμη της Επιτροπής το να θεωρηθεί, όπως πράττουν τα αιτούντα, ότι η συγκέντρωση προκαλεί πάντοτε μείωση των θέσεων εργασίας και ότι η έγκρισή της καθιστά πραγματικές τις σχεδιαζόμενες καταργήσεις θέσεων εργασίας ισοδυναμεί με την αυτόματη αποδοχή κάθε αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως αποφάσεως επιτρέπουσας τη συγκέντρωση, υποβαλλόμενης από τους εκπροσώπους του προσωπικού των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων.

24 Η Επιτροπή θεωρεί, τέλος, ότι, ακόμα και στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο θα θεωρούσε ότι τα αιτούντα απέδειξαν τα αποδεικνύοντα το επείγον της υποθέσεως περιστατικά, η λήψη υπόψη των αντιστοίχων συμφερόντων των διαδίκων πρέπει να οδηγήσει στην απόρριψη της αιτήσεως προσωρινών μέτρων, δεδομένου ιδίως ότι τα εν λόγω μέτρα δεν θα έθιγαν μόνο τα δικά τους συμφέροντα, αλλά και τα συμφέροντα του ομίλου Nestlé που δεν είναι διάδικος. Εξάλλου, δεδομένου ότι η συγκέντρωση έχει ήδη πραγματοποιηθεί, η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως θα μπορούσε, κατά τη γνώμη της Επιτροπής, να προκαλέσει μη ανατρέψιμες συνέπειες επί του ανταγωνισμού στον οικείο τομέα, κατά το μέτρο που, υπό τις συνθήκες της προκειμένης περιπτώσεως, η εν λόγω αναστολή θα συνεπαγόταν ιδίως αναβολή της πωλήσεως από τη Nestlé των στοιχείων ενεργητικού για τα οποία πρόκειται και τη διαρκή διατήρηση δεσπόζουσας θέσεως στην αποσόβηση της οποίας αποσκοπεί η απόφαση.

25 Όσον αφορά το «fumus boni juris», η Επιτροπή θεωρεί ότι οι επικαλούμενοι από τα αιτούντα λόγοι ακυρώσεως είναι απαράδεκτοι ή, τουλάχιστον, αβάσιμοι. Όσον αφορά, ειδικότερα τον λόγο σχετικά με την παράβαση ουσιώδους τύπου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι αντλούμενες από την έλλειψη προηγουμένης ενημερώσεως και την παραβίαση του δικαιώματος προσβάσεως στον φάκελο αιτιάσεις είναι αβάσιμες. Η Επιτροπή τονίζει ότι, χωρίς να προδικάζεται εάν το syndicat CGT μπορεί να θεωρηθεί ως αναγνωρισμένος εκπρόσωπος των εργαζομένων κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89 και συγκαταλέγεται, επομένως, στα «άμεσα ενδιαφερόμενα» μέρη, στα οποία το άρθρο 18, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού αναγνωρίζει δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο, τόσο το syndicat CGT όσο και τα άλλα αιτούντα ήταν σε θέση να επικαλεστούν τα μέσα που θέτει στη διάθεσή τους η εφαρμοστέα στον τομέα των συγκεντρώσεων κοινοτική κανονιστική ρύθμιση και ότι δεν μπορεί να καταλογιστεί στην Επιτροπή ούτε το ότι το syndicat CGT ζήτησε να παρέμβει στη διαδικασία σε πολύ προχωρημένο στάδιό της, ούτε το ότι αυτό δεν ζήτησε να έχει πρόσβαση στον φάκελο, ούτε, τέλος, το ότι δεν ζήτησε τη συνδρομή δικηγόρου κατά τη διάσκεψη που η Επιτροπή οργάνωσε. Η Επιτροπή θεωρεί, αντιθέτως, ότι έλαβε πολύ σοβαρά υπόψη τις εκδηλωθείσες από τους εκπροσώπους του syndicat CGT ανησυχίες, όπως αποδεικνύει το γεγονός ότι απάντησε ταχέως στην αίτηση πληροφοριών που της υπέβαλαν, οργανώνοντας διάσκεψη με αυτούς και καλώντας τους να διατυπώσουν συμπληρωματικές παρατηρήσεις εγγράφως μετά τη διάσκεψη, πράγμα που άλλωστε αυτοί έπραξαν.

26 Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από την υποτιθέμενη παραβίαση θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων, κατά το ότι δεν ελήφθη δεόντως υπόψη η κοινωνική επίπτωση της συγκεντρώσεως σε καταργήσεις θέσεων εργασίας, η

Επιτροπή υπενθυμίζει ότι σκοπός του κανονισμού για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων είναι η διαφύλαξη και η ανάπτυξη αποτελεσματικού ανταγωνισμού στην κοινή αγορά με την προοπτική υλοποιήσεως της εσωτερικής αγοράς. Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι είναι, ασφαλώς, αληθές ότι, κατά την εκτίμηση των αποτελεσμάτων της συγκεντρώσεως επί του ανταγωνισμού, οφείλει να εντάσσει την εκτίμησή της στο γενικό πλαίσιο για την επίτευξη των βασικών στόχων που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του στόχου ενισχύσεως της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής της Κοινότητας που αναφέρεται στο άρθρο 130 Α της Συνθήκης. Ωστόσο, για να ληφθούν υπόψη τα αποτελέσματα της εξεταζομένης συγκεντρώσεως επί της απασχολήσεως, είναι ανάγκη τα αποτελέσματα αυτά να είναι, λόγω της σπουδαιότητάς τους, ικανά να θέσουν σε κίνδυνο την επίτευξη ενός από τους προαναφερθέντες στόχους και, ιδίως, την ανάπτυξη της απασχολήσεως. Ούτε η αγορά της Perrier από τη Nestlé ούτε η εκχώρηση ενεργητικού που πρέπει να προκύψει από την εφαρμογή των όρων που θέτει η απόφαση είναι ικανές να επιφέρουν χαρακτηριστική ζημία στους εν λόγω στόχους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων

Α — Επί του κανονισμού 4064/89

27 Παρατηρείται, καταρχάς, ότι η υπό κρίση αίτηση προσωρινών μέτρων είναι η πρώτη, της οποίας επιλαμβάνεται ο κοινοτικός δικαστής, και η οποία αποσκοπεί, ιδίως, στην αναστολή εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας από την Επιτροπή δυνάμει των εξουσιών που της απονέμει ο κανονισμός 4064/89, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων. Ο εν λόγω κανονισμός επιφόρτισε την Επιτροπή με την άσκηση προκαταρκτικού ελέγχου των συγκεντρώσεων κοινοτικής διαστάσεως, σε συνάρτηση με την ανάγκη διαφυλάξεως και αναπτύξεως πραγματικού ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς με την προοπτική της υλοποιήσεως της εσωτερικής αγοράς και της μεταγενέστερης εξελίξεώς της σε βάθος. Με αυτή την προοπτική, ο κοινοτικός νομοθέτης θεώρησε ότι, παρόλον ότι οι αναδιαρθρώσεις των επιχειρήσεων εντός της Κοινότητας, και ιδίως οι συγκεντρώσεις, πρέπει να εκτιμώνται θετικά διότι ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις δυναμικού ανταγωνισμού και είναι ικανές να αυξήσουν την ανταγωνιστικότητα της ευρωπαϊκής βιομηχανίας, να βελτιώσουν τους όρους αναπτύξεως και να ανυψώσουν το βιοτικό επίπεδο, πρέπει, ωστόσο, να ληφθεί μέριμνα ώστε αυτή η διαδικασία αναδιαρθρώσεως να μην επιφέρει διαρκή ζημία για τον ανταγωνισμό (βλ. την τέταρτη και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 4064/89).

28 Συναφώς, παρατηρείται ότι, όπως προκύπτει από τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 4064/89, η Επιτροπή για να διαπιστώσει εάν οι συγκεντρώσεις συμβιβάζονται ή όχι με την κοινή αγορά, σε συνάρτηση με το αποτέ-

λεσμά τους επί της δομής του ανταγωνισμού εντός της Κοινότητας, οφείλει να εντάσσει την εκτίμησή της στο γενικό πλαίσιο της επιτεύξεως των βασικών στόχων που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του στόχου της ενισχύσεως της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής της Κοινότητας που προβλέπει το άρθρο 130 Α της Συνθήκης.

29 Παρατηρείται, εξάλλου, ότι, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλει με την απόφαση που κηρύσσει τη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά όρους και επιβαρύνσεις που αποσκοπούν στο να εξασφαλιστεί ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις θα τηρήσουν τις υποχρεώσεις που ανέλαβαν έναντί της για την τροποποίηση του αρχικού σχεδίου συγκεντρώσεως.

30 Τέλος, τονίζεται ότι για να εξασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα του ελέγχου και η νομική εξασφάλιση των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, η Επιτροπή υποχρεούται να τηρεί αυστηρές προθεσμίες για την κίνηση της διαδικασίας, καθώς και για την έκδοση της τελικής αποφάσεως, αλλιώς θεωρείται ότι η συγκέντρωση έχει κηρυχθεί συμβατή με την κοινή αγορά.

Β — Επί του προδήλως απαραδέκτου των κυρίων προσφυγών

31 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία «(...) αν προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, δικάζον κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, οφείλει να κρίνει αν υπάρχουν εκ πρώτης όψεως ορισμένα στοιχεία βάσει των οποίων να μπορεί να πιθανολογεί το παραδεκτό της προσφυγής» (βλ., τελευταία, την προαναφερθείσα διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 23ης Μαρτίου 1992, CBR Cimenteries κ.λπ. κατά Επιτροπής).

32 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι τα λοιπά πρόσωπα εκτός από τους αποδέκτες της αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι η απόφαση τα αφορά κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, παρά μόνον αν η εν λόγω απόφαση τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών τους ή λόγω πραγματικής καταστάσεως, η οποία τα διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1986, 75/84, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3021).

33 Το Δικαστήριο, με τη νομολογία του σχετικά με τη νομιμοποίηση τρίτων, τόσο στον τομέα του ανταγωνισμού και των κρατικών ενισχύσεων όσο και του ντάμπινγκ και των επιδοτήσεων, έκρινε ότι, στις περιπτώσεις όπου κάποιος κανονισμός παρέχει σε επιχειρήσεις διαδικαστικές εγγυήσεις δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να ζητήσουν από την Επιτροπή να διαπιστώσει παράβαση των κοινοτικών κανόνων ή να υποβάλουν παρατηρήσεις στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, οι επιχειρήσεις αυτές μπορούν να προσφύγουν δικαστικώς προς προστασία των εννόμων συμφερόντων τους (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567· απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, FEDIOL κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, και απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, COFAZ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391). Η ανάγκη προστασίας των εννόμων συμφερόντων μπορεί, επομένως, να αποτελέσει καθοριστικό κριτήριο οσάκις πρόκειται να εκτιμηθεί εάν μια απόφαση αφορά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο άμεσα και ατομικά, κατά τρόπον ανάλογο με τον αποδέκτη.

34 Στην προκειμένη περίπτωση, παρατηρείται ότι, εν αντιθέσει προς τις αντίστοιχες διατάξεις των κανονισμών που διέπουν τις σχετικές με την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης διαδικασίες, το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89 παρέχει ρητώς στους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων δικαίωμα ακροάσεως όπως και σε άλλα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος. Υπ' αυτές τις συνθήκες, απαιτείται εξέταση σε βάθος του ζητήματος εάν και μέχρι ποίου βαθμού οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων μιας επιχειρήσεως, η οποία συμμετέχει σε συγκέντρωση, μπορούν να ασκήσουν προσφυγή για την προστασία των εννόμων συμφερόντων τους.

35 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, το δικάζον κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων δικαστήριο δεν μπορεί, σ' αυτό το στάδιο, να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή ακυρώσεως της βαλλομένης αποφάσεως είναι προδήλως απαράδεκτη.

Γ — Επί της σταθμίσεως των συμφερόντων

36 Υπενθυμίζεται ότι η υπό κρίση αίτηση προσωρινών μέτρων έχει, ως κύριο αίτημα, την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή επέτρεψε στην Perrier να αποκτήσει τον έλεγχο της Nestlé και, ως επικουρικό αίτημα, την έκδοση διατάξεως του Πρωτοδικείου με την οποία να επιβάλει στην Επιτροπή να διατάξει τη Nestlé να αναστείλει κάθε μέτρο καταργήσεως θέσεων εργασίας και μεταβιβάσεως σε τρίτο του ελέγχου οποιασδήποτε μονάδας του ομίλου Perrier.

37 Όσον αφορά την αίτηση αναστολής εκτελέσεως της βαλλομένης αποφάσεως, παρατηρείται, προκαταρκτικώς, ότι η αναστολή αυτή θα ισοδυναμούσε με την αναστολή, καθόλη τη διάρκεια της διαδικασίας της κύριας προσφυγής, της αδείας που χορήγησε η Επιτροπή για την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση και, κατά συνέπεια, της ασκήσεως από τη Nestlé του δικαιώματός της ψήφου εντός του ομίλου Perrier, πράγμα που είναι ικανό να παρεμβάλει σοβαρά εμπόδια στην ίδια τη λειτουργία των επιχειρήσεων του ομίλου.

38 Όσον αφορά την αίτηση προσωρινών μέτρων που αποσκοπούν στο να επιβάλει το Πρωτοδικείο στην Επιτροπή να διατάξει τη Nestlé να αναστείλει κάθε μέτρο που έχει ως αντικείμενο τη μεταβίβαση σε τρίτο του ελέγχου οποιασδήποτε μονάδας του ομίλου Perrier, παρατηρείται επίσης ότι ένα τέτοιο μέτρο θα ισοδυναμούσε με την αναστολή εκτελέσεως των αναφερομένων ανωτέρω στην παράγραφο 8 υποχρεώσεων, τις οποίες ανέλαβε η Nestlé έναντι της Επιτροπής και, γι' αυτό τον λόγο, σε παράταση δεσπόζουσας θέσεως, ικανής να έχει μη ανατρέψιμες συνέπειες επί του ανταγωνισμού στα πλαίσια του οικείου τομέα, στην οποία δεσπόζουσα θέση οι επιβληθέντες με την απόφαση όροι και επιβαρύνσεις αποσκοπούν ακριβώς να θέσουν τέρμα. Πράγματι, η τήρηση των εν λόγω υποχρεώσεων εντός της ταχθείσας με την απόφαση προθεσμίας, αποτελεί τον όρο επί του οποίου εδράζεται η δοθείσα από την Επιτροπή άδεια για την υλοποίηση της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως.

39 Ενώπιον αυτής της πραγματικής και νομικής καταστάσεως το Πρωτοδικείο, δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να σταθμίσει όχι μόνο το συμφέρον των αιτούντων, αφενός, και το συμφέρον της Επιτροπής να αποκαταστήσει αποτελεσματικό ανταγωνισμό, αφετέρουν (βλ. τις διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 16ης Φεβρουαρίου 1987, 45/87 R, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Συλλογή 1987, σ. 783, και της 13ης Ιουνίου 1989, 56/89 R, Publishers Association κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 1693, και τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 16ης Ιουνίου 1992, T-24/92 R και T-29/92 R, Langnese και Schöller κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1839), αλλά και τα συμφέροντα τρίτων, όπως η Nestlé (Διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 22ας Μαΐου 1978, 92/78 R, Simmenthal κατά Επιτροπής, Rec. 1978, σ. 1129), ώστε να αποφευχθεί, συγχρόνως, η δημιουργία μη ανατρέψιμης καταστάσεως και η επέλευση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας ενός των διαδίκων ή τρίτου ή ακόμα για το δημόσιο συμφέρον.

40 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 22ας Μαΐου 1978, Simmenthal κατά Επιτροπής, ενώπιον καταστάσεως όπως η προκειμένη, όπου τα αιτούμενα από

το δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστήριο μέτρα μπορούν να συνεπάγονται σοβαρή επίπτωση επί των δικαιωμάτων και των συμφερόντων τρίτων, οι οποίοι δεν είναι διάδικοι και δεν μπόρεσαν, επομένως, να ακουστούν, τέτοια μέτρα δικαιολογούνται μόνον οσάκις φαίνεται ότι σε περίπτωση μη λήψεώς τους τα αιτούντα θα εκτίθεντο σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξή τους.

41 Υπό το φως των εν λόγω σκέψεων, το δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστήριο πρέπει να εξετάσει εάν συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν, κατά το δίκαιο, τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.

Δ — Επί του υποστατού σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας

42 Όπως προκύπτει από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το επείγον της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων εκτιμάται με γνώμονα την ανάγκη εκδόσεως προσωρινής αποφάσεως για να μην υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη ο διάδικος που ζητεί το προσωρινό μέτρο. Επομένως, ο διάδικος που ζητεί την αναστολή εκτελέσεως οφείλει να αποδείξει ότι, αν αναμένει την έκβαση της κύριας δίκης, θα υποστεί προσωπικώς ζημία με σοβαρές και ανεπανόρθωτες συνέπειες (βλ. προαναφερθείσα διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1987, Βέλγιο κατά Επιτροπής, σκέψη 23).

43 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τα αιτούντα, το επείγον αυτής της αναστολής προκύπτει από την αναγγελία της Nestlé, στο τέλος Σεπτεμβρίου 1992, σχεδίου προβλέποντος την κατάργηση 740 θέσεων εργασίας εντός του 1993, την οποία κατάργηση θα ακολουθήσουν, πάντοτε κατά τα αιτούντα, άλλες καταργήσεις, όχι μόνο λόγω των σημαντικών εκχωρήσεων ενεργητικού που επιβάλλει η βαλλομένη απόφαση, αλλά και λόγω της υπάρξεως στη Nestlé δομών ομοίων με τις υφιστάμενες στον όμιλο Perrier. Τα αιτούντα ισχυρίζονται, ειδικότερα, ότι, δεδομένου ότι το γαλλικό δίκαιο δεν προβλέπει γενικό δικαίωμα επανεντάξεως μετά από αδικαιολόγητη ή αντικανονική απόλυση, η απώλεια της θέσεως εργασίας συνιστά ανεπανόρθωτη ζημία, η δε μόνη παρεχομένη αποκατάσταση πραγματοποιείται συνήθως με αποζημίωση.

44 Όσον αφορά, αφενός, το σχέδιο καταργήσεως θέσεων εργασίας, προκύπτει από τον φάκελο ότι, κατά τη συνεδρίαση του comité central d'entreprise της 23ης Σεπτεμβρίου 1992, η νέα διεύθυνση της Perrier πληροφόρησε τους εκπροσώ-

που του προσωπικού για ένα σχέδιο εφαρμογής, κατά τη διάρκεια του έτους 1993, σχέδιο μειώσεως του αριθμού των εργαζομένων, προβλεπόμενο για το 1993, χωρίς απολύσεις, το οποίο αφορούσε 750 θέσεις εργασίας. Το εν λόγω σχέδιο, το οποίο κατά τη διεύθυνση της Perrier θα επέτρεπε να αποφευχθεί οποιαδήποτε απόλυση, περιελάμβανε τρία σκέλη, ήτοι σχέδιο καταρτίσεως, σχέδιο πρόωρης συνταξιοδοτήσεως με την επιφύλαξη της συναινέσεως των δημοσίων αρχών και σχέδιο επαγγελματικού προσανατολισμού, το οποίο αφορά κυρίως την απασχόληση με μειωμένο ωράριο ή τη διακεκομμένη απασχόληση. Το σχέδιο αυτό αποτελεί τη συνέχεια σχεδίου προσαρμογής των εργαζομένων του ομίλου Perrier που είχε εκπονήσει η προηγουμένη διεύθυνση και είχε υποβληθεί στις τοπικές διοικητικές αρχές και στους εκπροσώπους του προσωπικού του 1991, το οποίο όμως δεν τέθηκε σε εφαρμογή ενόψει των γεγονότων που εξελίχθηκαν εν τω μεταξύ. Όπως ομολόγησαν τα αιτούντα κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως, θα τους κοινοποιηθούν «στυγνές» απολύσεις μόνο σε περίπτωση αρνήσεως, εκ μέρους των ενδιαφερομένων, των προβλεπομένων, στο σχέδιο μειώσεως του αριθμού των εργαζομένων, όρων.

45 Όσον αφορά, αφετέρου, τον κίνδυνο καταργήσεως θέσεων εργασίας λόγω της επιβληθείσας από τη βαλλομένη απόφαση εκχωρήσεως ενεργητικού, τονίζεται, πρώτον, ότι, όπως προκύπτει από την τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 4064/89, ο εν λόγω κανονισμός δεν θίγει κατ' ουδένα τρόπο τα συλλογικά δικαιώματα των εργαζομένων, όπως έχουν αναγνωριστεί εντός των συμμετεχουσών επιχειρήσεων. Παρατηρείται, δεύτερον, ότι δυνάμει των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας 77/187, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που δημιουργούνται για τον εκχωρητή από σύμβαση εργασίας ή από εργασιακή σχέση που υφίσταται κατά την ημερομηνία της μεταβιβάσεως μεταβιβάζονται στον εκδοχέα, η δε εν λόγω μεταβίβαση δεν συνιστά αυτή καθαυτή λόγο απολύσεως για τον εκχωρητή ή τον εκδοχέα. Έπεται ότι η απόφαση που επιτρέπει τη συγκέντρωση δεν μπορεί, καταρχήν, να έχει συνέπειες επί των δικαιωμάτων των μισθωτών της επιχειρήσεως που έχει αποτελέσει το αντικείμενο μεταβιβάσεως κυριότητας κατόπιν συγκεντρώσεως.

46 Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, διαπιστώνεται ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η επικαλούμενη ζημία είναι αρκούντως σοβαρή, μια τέτοια ζημία δεν μπορεί να προκληθεί άμεσα από τη βαλλομένη απόφαση ή την εκτέλεσή της.

47 Κατά συνέπεια, και χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστούν οι επικαλούμενοι από τα αιτούντα ισχυρισμοί προς στήριξη τεκμηρίου υπέρ του βασίμου της κυρίας προσφυγής τους, διαπιστώνεται ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν, κατά το δίκαιο, τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων και η αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 15 Δεκεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça